

РЕШЕНИЕ

№ 40809

гр. София, 05.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 10.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **5895** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 85 от Закона за убежището и бежанците.

М. А. Х. – гражданин на С. е оспорил издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 1898/25.02.2025 г., с което на чужденеца е отказана международна закрила.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява и поддържа жалбата си, като не ангажира доказателства, различни от представената от ответника административна преписка.

Ответникът, посредством юриконсулт оспорва жалбата, с доводи за законосъобразност на оспорваното решение. Представя две справки от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, относно С., съответно от 30.09.2025 г. и 20.10.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на писмените доказателства, съдържащи се в делото, както и на становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Административното производство, приключило с оспореното Решение № 1809/25.02.2025 г. е във връзка с подадена на 16.08.2024 г. от М. А. Х. - гражданин на С. молба за закрила. Чужденецът се представил с посочените имена, като гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], Област Х. - С., с народност арабин, вероизповедание мюсюлманин, сунит, неженен.

Представената от чужденеца „бежанска история“, така както е отразена в протокола за проведено интервю (л. 59) и в оспорваното решение, е следната: живял в [населено място]; напуснал С. в края на м. 07.2024 г., като се установил в Турция; две седмици преди датата на интервюто преминал границата с РБ, с помощта на трафикант, с още петима; решението да напусне С.

мотивирал с нежелание да служи в Армията; в С. останали брат му и сестра му; родителите им са починали; бащата бил член на управляващата по времето на Б. А. партия БААС, поради което през 2013 г., когато търсеция закрила бил малко момче, бил отвлечен от групировката Свободна армия, който сложили на тялото му пояс от експлозивни и се обадили на бащата да се предаде; престоял в арест два месеца, откъдето избягал; същата групировка застреляла баща му през 2016 г.; не е получавал призовки за явяване на военна служба; желанието му е да се събере със своите брат и сестра в България.

Данните от интервюто и „бежанската история“ са обсъдени, и са анализирани подробно от председателя на ДАБ, който е изложил мотиви, че по отношение търсеция закрила не са налице материалноправните основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Обстановката в С. е разгледана и анализирана подробно, в контекста на предоставени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ справки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че подадената на 13.11.2024 г. жалба от пряко засегнатото лице, дефинирана като такава против решението като цяло, е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

Процесуалната допустимост на жалбата от 02.06.2025 г., против постановеното с номер от 25.02.2025 г. решение Съдът обосновава със следното.

Върху Решение № 1898/25.02.2025 г. (л. 9 от делото) неизвестно лице е положило подпис под записа „длъжностно лице“, удостоверявайки, че „се счита за връчено на 01.04.2025 г. Съдът даде указания на ответника да идентифицира длъжностното лице, но това не бе сторено. Представено е фото-копие на обратна пощенска разписка (л. 28) за пратка до жалбоподателя, с отбелязване „непотърсена“.

Разпоредбата на чл. 76, ал. 5 ЗУБ указва, че „ако съобщението с обратната разписка се върне в Държавната агенция за бежанците поради невъзможност за връчване, решението се счита за връчено. В случая обаче пощенската разписка не е подписана от „служител“, а за „проверил“ е поставен знак „Р“, също от неизвестно лице. С оглед на това Съдът не приема да е изпълнено условието „невъзможност за връчване“ и не са представени доказателства да са правени други опити. Приложена е на л. 20 молба от жалбоподателя, от 28.05.2025 г. да му бъде издадено копие от решението, след което на 02.06.2025 г. е подадена до Съда процесната жалба.

За да отхвърли молбата за закрила, ответникът от една страна е приел, че в хода на производството не са установени факти, които да обуславят необходимост от предоставяне на закрила, както и че общата обстановка в С. сама по себе си не дава основание да се приеме конкретно, по отношение на жалбоподателя страх от преследване, а от друга, че изтъкнатите от молителя причини са извън предметния обхват на ЗУБ. Според „Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец“, на службата на ВКБООН за бежанците кандидатът следва да представи основателни причини, защо лично се опасява от преследване, което молителят в настоящия случай не прави, защото не изтъква никакви лични опасения от преследване. Председателят на ДАБ се позовава и на норми от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29.04.2004 г. според които „актове, считани за преследване, по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на чл.15, § 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да се засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а)“. Твърдяното от чужденеца нежелание да се сражава е

оценено като недостатъчна и неоснователна причина за предоставяне на закрила. Ответникът е разгледал конкретно и положението в областта Х., като се позовал на съдържащите се в официалните справки данни за С., акцентирайки върху данните за увеличаващ се брой на сирийци, които се завръщат в страната си. Прието е обаче липса на основания да бъде направен извод за „безогледно насилие“.

Съдът приема, че Решение № 1898/25.02.2025 г. е постановено от компетентен административен орган, след законосъобразно проведено административно производство по общия ред, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗУБ. Не са налице твърденията от името на оспорвания пороци на същото. Решението е постановено на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2, 4 ЗУБ, като са съобразни и изискванията, въведени с разпоредбите на ал. 2, ал. 3, както и специалните норми, касаещи непридружени непълнолетни лица, търсещи международна закрила.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване“, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в С. жалбоподателят М. А. Х. и/или неговите родители и близки са били подложени на преследване, или са били обект на негативно отношение. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне статут на бежанец. Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. А. втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на [чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, от 13.12.2011 г., „относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила“](#). Чл. 15 (букви „а“, „б“, „в“) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на

пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Той обосновава е приел, че твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства. В този случай, според § 5, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърдения са неоснователни, основанията по б.б. „в” и „д” не са налице. По тази причина фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсещия закрила. Мотивирани и съответстващи на материалноправните норми на ЗУБ са изводите, че причините, изтъкнати от търсещия закрила са неоснователни, с оглед предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен такъв. Така, относно М. А. Х. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директивата. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на С.. Ответникът правилно е приел, предвид изложената по време на интервютата бежанска история, че чужденецът не се позовава на причини от хуманитарен характер.

Новопредставената от ответника Справка, рег. № МД-02-528/31.09.2025 г. съдържа: данни за подобряваща се икономическа обстановка; позоваване на бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН, от 26.09.2025 г. за увеличаващ се брой на завръщащите се в С. и за мерките, които са предприети, за да бъде улесняван все повече и повече този процес- широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица, инициативи за възстановяване на повредени домове, разпределение на селскостопански субсидии, подкрепа на образованието и други. Втората справка, от 20.10.2025 г. цитира данни от представители на Министерство на отбраната на С., за „набрани“ 100 000 от планираните 200 000 доброволци – главно членове на „Х. Т. ал Ш.“ (HTS) „и други съюзнически въоръжени групировки, но не от „наборници без военен опит“.

Доколкото личната бежанска история на жалбоподателя не съдържа данни, сочещи на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, по отношение на него не са налице основанията по чл.8 и чл. 9 ЗУБ. Твърденията на жалбоподателя за опасения, че е възможно да бъде мобилизиран в Армията Съдът, в контекста цитираните по – горе данни и по аргумент от чл. 9, § 2, б. „д“, вр. § 1, вр. чл. 4, §§ 1 и 2 от Директива 2011/95/ЕС преценява като неустановени и

недоказани. В С. военната служба по време на режима на Б. Ал-А. е била задължителна и дезертирането се считало за криминално престъпление, но не и за преследване, според Наръчника на ВКБООН за процедури и критерии, за определяне статут на бежанец. Чужденецът е декларирал, че е политически неангажиран и не доказва, нежеланието му да служи в армията, да е по причина на негови религиозни разбирания.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172 АПК, чл. 85, ал. 4 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от М. А. Х. – гражданин на С., против издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 1898/25.02.2025 г., с което на чужденеца е отказана международна закрила.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: